

že odvodněním soused. pozemků i pozemky st-lů budou částečně odvodněny, čímž bonita jejich bude zlepšena, resp. že budou zbaveny tlaku podzemních i povrchových vod na nich s ostatních pozemků se sbíhajících a že tedy stav jejich i bez jejich odvodnění meliorací bude značně zlepšen. O pozemku č. k. . . . (manželů Št.) pak se pravi, že bude ze sousedního odvodnění míti nepopíratelný prospěch.

Otázka, zdali by vypuštěním pozemků st-lů ze svazku družstevního odvodnění ostatních pozemků nebylo možné, resp. zdali provedení meliorace bude nezbytně míti v zápětí i zlepšení pozemků st-lů, není pak otázkou právní, nýbrž otázkou skutkovou, kterou nss nemůže přezkoušeti ve věci samé, nýbrž jenom s hlediska formální správnosti ve smyslu odst. 2. § 6 zák. o ss. Nedostatků, jež odst. 2. § 6 zák. o ss má na mysli, však st-lé vůbec nevytýkají, nýbrž popírají pouze názor žal. úřadu. Nss nemůže však, ježto se jedná právě jen o otázku skutkovou, na místo úsudku žal. úřadu položití úsudek svůj vlastní, nýbrž musí rozhodnutí svému položití za podklad skutkovou podstatu poslední instancí za pravou přijatou. Nss pak neshledal, že by skutková podstata v tomto směru trpěla vadami v § 6 zák. o ss vytčenými, ježto pro úsudek svůj měl úřad dostatečný podklad ve zjištění pochozí komise ze dne 20. listopadu 1922, podle něhož nutno v e š k e r y p o z e m k y o d v o d n i t i, ježto vynecháním některých nedala by se drenáž účelně provésti a poněvadž pozemky st-lů budou míti z odvodnění nepopíratelný prospěch. Proti zjištění tomuto ostatně st-lé při komisi nečinili vůbec námitek. Jest tedy námitka ad 2) bezdůvodná.

Proti předpokladu svrchu ad 3) uvedenému brojí stížnost námitkou ad 1) po názoru nss neprávem. Vod. zák. má v § 54, odst. 2 čes. textu na mysli takové případy, kdy se provedením společného podniku změni z p ů s o b u ž í v á n í pozemku. Že by se provedením meliorace změnil z p ů s o b u ž í v á n í pozemku st-lů, toho st-lé ani sami netvrdí. Není tedy ani námitka tato důvodná.

Stížnost konečně v námitce ad 4) vytýká vadu rázu formálního namítajíc, že při vodoprávním řízení vůbec nebylo zjištěno, že jde o drenáž primitivní. Námitka tato jest proti spisům, neboť při vodoprávním řízení dne 21. listopadu 1922 konaném bylo, jak z protokolu plyne, zjištěno, že primitivní drenáže provedené samostatně v dobách dřívějších jednotlivými majiteli nepostačují, ježto jsou většinou pro nedostatek hloubky odpadu mělce založeny, a st-lé při řízení samém proti zjištění tomu ničeho nanamítali. Domáhali-li se st-lé zjištění takového teprve v cestě rekursní, nemusil úřad vzhledem ke koncentrační zásadě vyslovené v § 83 vod. zák. k námitkám takovým vůbec přihlížeti.

Nss pak vůbec nemůže námitky prekludované učiniti v meritu předmětem svého rozhodování.

Z úvah těchto bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3839.

Mimořádná opatření. — Cizí valuty. — Policejní právo trestní (Podkarpatská Rus): * Přestupek § 21 vl.

nař. č. 644/1919 promlčuje se i v Podkarpatské Rusi. — podle ustanovení § 6 zák. čl. IV z r. 1916 — teprve v době jednoho roku.

(Nález ze dne 30. června 1924 č. 11.921.)

V ě c: Arnold K. v Mukačevě proti civilní správě Podkarpatské Rusi o přešupek pokoutního obchodu s cizími platidly.

V ý r o k: Stížnost se jednak odmítá jako nepřipustná, jednak zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozsudkem hlavního policejního kapitanátu v Mukačevě z 9. srpna 1921 uznán byl st-l vinným přešupkem pokoutního obchodu s cizími platidly dle vlád. nař. z 28. listopadu 1919 č. 644 Sb., jehož se dopustil tím, že v lednu 1921 prodal Miksovi St. 100 amerických dolarů, a odsouzen dle § 21 cit. nař. do vězení na 1 měsíc a k peněžité pokutě 2000 Kč.

K odvolání st-lu potvrdil župní úřad v M. rozsudek I. stolice co do výroku o vině, výměru trestu však snížil na trest 14denního uzamčení a peněžité pokuty 1000 Kč.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolací stížnosti st-lově a rozsudek II. stolice z důvodů v něm uvedených jako stavu věci i zákonu odpovídající potvrdil.

O stížnosti uvažoval nss takto: — — —

Bezdůvodnou jest námitka st-lova, že trestní čin st-li za vinu kladený je promlčen, poněvadž od doby spáchání trestního činu (začátkem listopadu 1920) do zavedení trestního řízení (koncem května 1921) uplynulo více jak 6 měs. St-l nedovolává se sice v tomto směru ve stížnosti žádného zákonného ustanovení, jak však z administrativních spisů zřejmo, má na mysli ustanovení § 31 zák. čl. XL : 1879.

Předpisu toho nemůže se však st-l s úspěchem dovolávat. Zák. čl. XL : 1879 stanoví ovšem, že právo zavést trestní řízení pro přešupky se promlčuje v době 6 měsíců. Avšak toto ustanovení obsahuje výhradu, pokud zvláštními zákony není stanovena úchylnka. Má tedy povahu předpisu subsidiárního, jenž platí právě jen pokud není o jednotlivých přešupcích ustanovení zvláštního. Takové zvláštní ustanovení obsaženo jest v předpisu § 6 zák. čl. IV : 1916. Tento zákon udělil vládě široké zmocnění k tomu, aby vydávala předpisy trestní pro přestoupení veškerých nařízení vydaných na základě zák. čl. LXIII : 1912, LVIII : 1912, LXIX : 1912 a jiných výmínečných zákonů pro případ války. § §, posl. odst. cit. zák. pak stanoví, že trestní stihání přešupku pod ustanovení tohoto § spadající promlčuje se během jednoho roku.

Nař. vlády čsl. z 28. listopadu 1919 č. 644 Sb. jest právě takovým nařízením vydaným na základě zák. čl. LXIII : 1912 a L : 1914, jak z jeho výslovné citace zjevno. Ale pak v příčině promlčení přešupků tohoto nařízení jest rozhodnou doba stanovená v § 6 zák. čl. IV : 1916, a jest pak pro posouzení otázky promlčení přešupku st-li za vinu kladeného nerozhodnou okolnost st-lem ve stížnosti a také již v admin. řízení tvrzená, že čin trestný spáchán byl již v listopadu 1920, když — jak nesporno — trestní řízení zahájeno v květnu 1921, tedy před uplynutím 1 roku.

Ježto tedy žádnou z námitek nebylo lze uznati za důvodnou, bylo nutno stížnost zamítnouti jednak jako nepřipustnou, jednak jako bezdůvodnou.